

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΟΥ 11^{ΟΥ}
ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ !

Τ. 173 08-03-2019

Παρόλο που ζούμε σε μια εποχή στείρα και πλήρως αποστασιοποιημένη από υγιή και αξιόλογα πρότυπα, υπάρχουν μερικοί άνθρωποι διαφορετικοί, λαμπροί και γενναίοι, που δεν «σκοτώνουν» τα όνειρά τους αλλά αποτελούν φωτεινό παράδειγμα. Ο λόγος για τον Στέλιο Κυμπουρόπουλο, τον άνθρωπο με σοβαρό πρόβλημα υγείας, που συγκίνησε το ευρύτερο κοινό, καθώς ως αριστούχος μαθητής με κινητική αναπηρία σήκωσε την ελληνική σημαία και έγινε σημαιοφόρος στην Γ' Γυμνασίου.

Ο Στέλιος γεννήθηκε στις 9 Ιουλίου 1985 στον Βύρωνα της Αθήνας, μεγάλωσε στο Λαγονήσι και φοίτησε στα σχολεία του Κορωπίου. Σε πολύ μικρή ηλικία, δεκατεσσάρων μηνών, έμαθε ότι πάσχει από Νωτιαία Μυϊκή Ατροφία, μια ασθένεια που του προκάλεσε κινητική αναπηρία. Παρόλο που γεννήθηκε σε ένα μάλλον απροετοίμαστο κράτος, όπως λέει και ο ίδιος, βίωσε μια γεμάτη παιδική και εφηβική ηλικία, χάρη στην αγάπης που δέχτηκε από την οικογένειά του.

Στις 28 Οκτωβρίου 1999 έγινε ο πρώτος μαθητής με κινητική αναπηρία που έκανε παρέλαση ως σημαιοφόρος με το αμαξιδίό του. Στη συνέχεια της ζωής του, κυνητώντας τα όνειρά του, εξέπληξε πολλούς με τις ακαδημαϊκές του επιδόσεις, καθώς το 2003 εισήχθη στην Ιατρική Σχολή Αθηνών, από την οποία αποφοίτησε το 2010 ως αριστούχος. Ακολούθησε η ειδίκευσή του πάνω στην Ψυχιατρική και ο μεταπτυχιακός του τίτλος στην Προαγωγή Ψυχικής Υγείας – Πρόληψη Ψυχιατρικών Διαταραχών στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Το 2014 ιδρύει μαζί με άλλους τον πρώτο ελληνικό οργανισμό ανεξάρτητης διαβίωσης (i – living). Σήμερα εργάζεται ως ψυχίατρος στο Αττικό Νοσοκομείο. Βέβαια, όπως δηλώνει και ο ίδιος: «Γνώριζα ήδη από μικρός ότι θα είμαι διαφορετικός από τα άλλα παιδιά, ότι δεν θα περπατούσα, ενώ στην εφηβεία απώλεσα την κινητικότητα και στα χέρια, με κατέβαλε η σκέψη ότι καμία κοπέλα δεν θα με ήθελε, εμένα, έναν ανάπηρο. Αν γινόμουν, όμως, πάλι παιδί, θα ασχολιόμουν περισσότερο με το παιχνίδι, τις φίλες μου, το θέατρο και θα διάβαζα με κριτήριο τα ενδιαφέροντά μου». Το παλικάρι αυτό αποτέλεσε το παράδειγμα και τη φωνή μέσω της οποίας χιλιάδες ανάπηροι στην Ελλάδα έγιναν ορατοί και διεκδικούν τα δικαιώματά τους.

Σε άρθρο του ο Στέλιος αναφέρεται σε στερεότυπα της ελληνικής κοινωνίας, που θεωρούν ότι τα άτομα με αναπηρία είναι ανίκανα να συμμετέχουν σε αυτήν, να παράγουν και να προσφέρουν. Μη δίνοντας χώρο έτσι στα άτομα αυτά να συνυπάρχουν μαζί με τους άλλους συνεπάγεται τη «φυλάκισή» τους.

Όμως, ένα άτομο με αναπηρία έχει επιθυμίες και ανάγκες, όπως ο φίλος του, τα μέλη της οικογένειάς του, η σχέση του, ο κάθε άνθρωπος. Θέλει να ζει, να εκπληρώνει τα θέλω του, να ελπίζει, να ονειρεύεται, να αγαπά. Όπως αναφέρει και ο ίδιος: «Δηλαδή εγώ αυτήν την στιγμή έχω την ανάγκη να περάσω τον δρόμο, έχω την ανάγκη να πάω στο νοσοκομείο, γιατί πρέπει να κάνω κάποιες υποχρεώσεις που έχω αφήσει ως γιατρός, έχω την ανάγκη να βγω το βράδυ γιατί θέλω να πάω για ποτό με έναν φίλο μου, έχω την ανάγκη να διαλέξω πού θα μείνω και δεν θα νοιώθω υποχρεωμένος να μείνω σε ένα ίδρυμα». Μπορεί, ωστόσο, λόγω της αναπηρίας να προκύπτουν κάποια εμπόδια, αλλά στόχος της ανεξάρτητης διαβίωσης είναι η κάλυψη και η εκπλήρωση των αναγκών των ανθρώπων με αναπηρία μέσω της προσβασιμότητας στην καθημερινή ζωή. Όπως δηλώνει και ο ίδιος: «Υποκλίνομαι στον άνθρωπο που πάσχει από κατάθλιψη και κάθε μέρα μαζεύει τα κουράγια του, σηκώνεται από το κρεβάτι και πάει στην εργασία του».

Βέβαια, βασική προϋπόθεση όλων είναι να συνειδητοποιήσουμε τη σημασία και την έννοια της λέξης Άνθρωπος. Η ύπαρξη ενός αξιακού και αντιρατσιστικού συστήματος, το οποίο θα χαρακτηρίζεται από Δημοκρατία. Ο ίδιος αναφέρει: «Έχω νιώσει τον ρατσισμό, αλλά αυτό δεν με στενοχωρεί, το βρίσκω πολύ λογικό. Όταν κάποιος δεν γνωρίζει τι σημαίνει αναπηρία, δεν μπορεί να συμπεριφερθεί σωστά, να σεβαστεί και να καταλάβει».

Η αναπηρία για τον Στέλιο Κυμπουρόπουλο είναι ένα θέμα που τον ενδιαφέρει και του αρέσει να μιλά και να ασχολείται. Δεν στέκεται σε taboo και προκαταλήψεις, αλλά τρέφει ενδιαφέρον για μια νέα αντίληψη της κοινωνίας σχετικά με το θέμα της αναπηρίας, αφού θεωρεί ότι είναι απλά μια αλλιώςτικη κατάσταση διαβίωσης μέσα σε μια φυσιολογική κοινωνία. Σύμφωνα με τον Στέλιο: «Θα ήθελα μέσω της παρουσίας μου στο Ευρωκοινοβούλιο να προωθήσω κυρίως τα συμφέροντα της νέας γενιάς και της τρίτης ηλικίας, αλλά και να συνεχίσω τον αγώνα για την ουσιαστική κατοχύρωση των δικαιωμάτων των Ατόμων με Αναπηρία».

Άνθρωποι σαν τον Στέλιο ας ελπίσουμε να αποτελούν πρότυπα της κοινωνίας, στην οποία ζούμε και να δίνουν δύναμη και κίνητρα σε όλους τους ανθρώπους ανεξαιρέτως, για να κυνηγούν και να πραγματοποιούν τα όνειρά τους χωρίς δισταγμούς και φόβους.

Πηγές

Βασιλακάκου, Μ. (2009, 29 Μαΐου). Ο σημαιοφόρος της ζωής έγινε γιατρός.

Ρεπορτάζ: Espresso

Κυμπουρόπουλος, Σ. (2012, Ιούλιος). ΟΛΟΙ ΛΕΓΟΜΑΣΤΕ ΑΝΘΡΩΠΟΙ.

Ο εκπαιδευτικός ειδικής αγωγής // παράλληλης στήριξης
Αλεκάκης Γεώργιος